

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ערר 1811-23

לפני כבוד חברי הוועדה:
ערן עסיס, עו"ד - יו"ר
צבי פרלמוטר, רו"ח - חבר

גיא יוסי ושות' בע"מ, ח.פ. 511469850
באמצעות עו"ד זאב גיא

העוררת:

נ ג ד

רשות המסים

המשיבה:

באמצעות היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
מייל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

רקע

1. העוררת היא חברה קבלנית המבצעת עבודות בניה. הערר נסוב על זכאות העוררת למענקי הוצאות קבועות בתקופות הזכאות יולי-אוגוסט 2020 וספטמבר-אוקטובר 2020, בהתאם לחוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), התש"ף-2020 (להלן – החוק).
2. בהתאם לסעיף 11 לחוק ולהחלטות שפורסמו מכוחו, ניתן היה להגיש תביעה לקבלת מענק עד יום 15.12.2020 בגין תקופת הזכאות יולי-אוגוסט 2020, ועד יום 15.2.2021 בגין תקופת הזכאות ספטמבר-אוקטובר 2020. אין מחלוקת כי העוררת לא הגישה תביעות אלו במועד.
3. ביום 20.2.2023 – מעל שנתיים לאחר חלוף המועד – העוררת הגישה בקשה להארכת מועד לצורך הגשת תביעה למענקי הוצאות קבועות. בקשה זו נדחתה בהחלטה מנומקת של המשיבה. בהחלטה צוין כי בחוק לא קיימת סמכות להעניק ארכות פרטניות להגשת תביעות למענק, המשיבה העירה כי אמנם היא סבורה שיש לה סמכות טבועה ליתן ארכות במקרים חריגים, וזאת בכפוף לפסיקת בית המשפט ולפיה יש לעשות שימוש בסמכות זו בזהירות ובמקרים חריגים בלבד, ורק בהינתן "טעמים מיוחדים שיירשמו". המשיבה קבעה בהחלטה כי הבקשה אינה מגלה סיבה חריגה או טעם מיוחד למתן הארכה המבוקשת.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

4. בשולי החלטת המשיבה צוין כי ניתן להגיש ערר על החלטה זו (הגם שלא התקיים הליך של השגה) – ומכאן הערר שלפנינו.
5. לשלמות התמונה נציין כי אין זה הערר הראשון של העוררת הנדון בפנינו. בערר 22-2038 (להלן – **הערר הקודם**), דנו בהחלטת המשיבה לדחות את זכאותה של העוררת למענק בתקופות הזכאות מאי-יוני 2020 ונובמבר-דצמבר 2020. באותה העת שללה המשיבה מן העוררת את המענק, תוך קביעה שהיא מבצעת פרויקטים אשר משך ביצועם עולה על שנה, כך שסעיף 8א לפקודת מס הכנסה חל בחישוב הכנסתה והיא מוחרגת מהזכאות למענק. בהחלטה שניתנה בערר הקודם ביום 3.1.2023 קבענו כי החלטת המשיבה הייתה שגויה, וכי העוררת זכאית למענקים המבוקשים.
6. בדיון בערר הקודם, שהתקיים באמצעים טכנולוגיים ביום 28.11.2022, פנה יו"ר הוועדה לנציגי העוררת ושאל מדוע הערר נסוב על שתי תקופות זכאות בלבד. נציגי העוררת הסבירו כי לא היו הנחיות מדויקות של המשיבה, וכי החלטות הדחיה בבקשות שהוגשו ריפו את ידיו של מייצג החברה, ולכן לא הוגשה תביעות נוספות. ב"כ העוררת העיר כי העוררת **"שומרת על זכותה להגיש כל בקשה בהתאם לחוק"**. על רקע זה, משהתקבלה החלטה סופית בערר הקודם, הגישה העוררת למשיבה את הבקשה שעליה נסוב הערר, בעניין הארכת מועד להגשת תביעה בתקופות הזכאות יולי-אוגוסט 2020 וספטמבר-אוקטובר 2020.

טענות הצדדים

7. בכתב הערר, טענה העוררת כי לא הגישה הבקשות למענקים בגלל הטעיה של המשיבה, שקבעה שאין זכאות למענקים עבור קבלנים שמבצעים עבודות מתמשכות. נזכיר כי תביעת העוררת למענק בתקופת הזכאות מאי-יוני 2020 נדחתה בטענה שהיא מבצעת עבודות מתמשכות שמשך ביצוען עולה על שנה, וסעיף 8א לפקודת מס הכנסה חל בחישוב הכנסתה. העוררת טענה כי באותה העת סורבו תביעות המענקים שלה ושל עשרות קבלנים, ולכן העוררת לא פקפקה בקביעה זו, ולא הגישה תביעות למענקים נוספים.
8. העוררת הסבירה כי בדצמבר 2020 התפרסמה חוות דעת שקבעה כי שלילת המענק אינה נכונה לגבי כל הקבלנים שתביעתם נדחתה, וכי קבלנים שמוציאים חשבוניות לפי קצב ביצוע העבודה זכאים להחזר הוצאות קבועות (יוער כי העוררת לא צירפה את חוות הדעת ולא ציינה מי פרסם אותה). לשיטת העוררת, רק אגב פרסומה של עמדה זו, היא חזרה והגישה תביעה נוספת למענקי הוצאות קבועות, בגין תקופת הזכאות נובמבר-דצמבר 2020, וכן השגה בעניין תקופת הזכאות מאי-יוני 2020 – אשר כאמור נדונו בערר הקודם. העוררת

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

- העירה כי באותה העת נדרש שהתביעות יוגשו רק באופן מקוון והמשיב חסם את האפשרות להגיש תביעות שהמועד שלהן חלף, ולכן היא לא הצליחה להגיש תביעות לחודשים אלה.
9. העוררת טענה כי מדובר היה בטעות רוחבית, שגרמה לעשרות קבלנים לוותר ולא להגיש את תביעותיהם למענקים, וטענה כי בעת שהתבררה ההטעיה – דרכם של הקבלנים שוויתרו על תביעותיהם הייתה חסומה.
10. העוררת ציינה כי סיכויי התביעה הם טובים מאוד, שכן כבר התברר במסגרת הערר הקודם כי היא צריכה להיות זכאית למענק. לטענת העוררת, עובדה זו מהווה שיקול ועל ועדת הערר לנטות לטובת הארכת המועד. העוררת טענה כי רק לאחר סיום ההליכים בערר הקודם הוברר כי החברה עומדת בדרישות החוק, והסבירה כי אילו הייתה מגישה תביעה למענק במועד מוקדם יותר – היה בכך יותר נזק מתועלת, הן עבורה והן למערכת, שכן מדובר בהליך מכביד שננקט שלא לצורך.
11. העוררת מוסיפה כי המשיבה עצמה איחרה במתן ההחלטה בבקשה (ההחלטה ניתנה בחלוף 210 ימים), ולכן יש לנהוג בסימטריה ולאפשר גם את האיחור מצידה. עוד העירה העוררת כי ניתן לרפא את הפגם שכרוך באי הגשה במועד באמצעות הטלת הוצאות על העוררת.
12. בכתב התשובה, טענה המשיבה כי הנימוקים שהציגה העוררת אינם מהווים "טעם מיוחד" להארכת המועד כנדרש בפסיקה. המשיבה טוענת כי מדובר באיחור ניכר וכי העוררת יכלה להגיש את הבקשה מוקדם יותר. המשיבה הפנתה לפסיקה הקובעת כי איחור במתן החלטה אינו מהווה עילה לקבלת תביעה שהוגשה באיחור, והעירה כי אין סימטריה בין איחורי הרשות לבין איחורי האזרח, כיוון שהרשות מטפלת בהיקף גדול של בקשות והשגות. עוד טענה המשיבה כי קבלת הבקשה תיצור אי שוויון ביחס לעוסקים אחרים שלא הגישו תביעות במועד.
13. בתגובה לכתב התשובה, חזרה העוררת על טענותיה בכתב הערר, וטענה כי ראוי היה שהמשיבה תקבל על עצמה "השתק", כיוון שהיא זו שהטעתה את העוסקים בתחום הקבלנות. לטענת העוררת, אין מקום לכך שהמשיבה תצא נשכרת מהתנהלות כזו. העוררת העירה כי בפסקי הדין שהובאו בכתב התשובה, אין פסק דין שדן במצב שבו המשיבה היא זו שהטעתה את הציבור, כך שהאיחור של העוסק נובע מהתנהלותה.
14. העוררת טענה כי יש לתת משקל לאמון הציבור במדינה ובהתנהגותה כלפי אזרחיה, או לכל הפחות לקבוע כללים שיאזנו את לוח הזמנים הקשיח שהמשיבה דורשת מהעוסקים לעמוד בו. העוררת שבה והדגישה את איחור המשיבה. לטענת העוררת, יש מקום לקבוע כי איחור המשיבה מהווה טעם מיוחד המצדיק הארכות מועדים. העוררת הדגישה כי קבלת הערר לא תאפשר לה ליהנות ממענק שלא מגיע לה, אלא להפך – היא מבקשת רק שזכאותה תיבחן על בסיס הקריטריונים המקובלים.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

15. העוררת העירה לגבי טענת השוויון כי הטענה אינה מוצדקת, שכן לעמדתה, אכן היה על המשיבה לפרסם הודעה רחבה ולאפשר במסגרתה הגשת תביעה למענק לכל הקבלנים שלא הגישו את תביעתם במועד מוקדם יותר.

דיון והכרעה

16. לאחר שעיינו בכתבי הטענות ובמסמכים שהוגשו, באנו לכלל למסקנה כי ניתן לדון בערר על פי הטענות והראיות שהוגשו בכתב, ומצאנו שאין בכך בכדי לפגוע בעשיית צדק בעניינם של הצדדים. זאת, על רקע האופי הפרוצדורלי של ההליך, ולנוכח המסקנה המובהקת שלנו לגביו. לגופו של עניין, **החלטנו לדחות את הערר.**

17. באופן כללי, מקובל עלינו העיקרון שאותו ציינה המשיבה בהחלטתה, ולפיו במקרה פרטני ניתן להאריך את המועד להגשת תביעה למענק, הגם שלא נקבעה בחוק סמכות הארכת מועדים פרטנית – וזאת מכוח סמכותה הטבועה של המשיבה; מוסכם גם על העוררת כי אמת המידה לעניין זה היא הדרישה ל"טעמים מיוחדים", כמקובל בהסדרים אחרים של הארכת מועד לנקיטת הליכי ערר וערעור (וראו בהרחבה ערר 1458-23 **לנבו שיווק ואחזקות בע"מ נ' רשות המסים**, ניתן ביום 13.8.2023; להלן – **עניין לנבו**).

18. במסגרת בירור השאלה האם מתקיים טעם מיוחד להגשת הליך ערעור, יש להביא בחשבון את מכלול נסיבות העניין, תוך התייחסות בין היתר **"לטעם לאיחור בהגשת הערעור, למשכו, למהות ההליך, לסיכויי הלכאוריים ולמידת ההסתמכות של בעל הדין שכנגד על סופיות הדיון"** (רע"א 2295/21 **אנה סליטה נ' גל מהנדסים אי.אן.גי. בע"מ**, ניתן ביום 5.10.2021).

19. מובן כי למשך האיחור ישנו משקל מכריע. בפסיקות ועדת הערר, נדונו מקרים שבהם ננקט הליך השגה או ערר באיחור של מספר שבועות, וככלל, ננקטת אמת מידה גמישה יחסית, המביאה בחשבון גם את מטרת החקיקה – לסייע ולהעניק מענקים למי שזכאי לכך – תוך התייחסות גם לאיחורים אצל המשיבה כשיקול רלוונטי (ראו למשל **עניין לנבו**; ערר 1814-23 **קונטנטו דה סמריק בע"מ נ' רשות המסים**, החלטה מיום 28.12.2023). מנגד, במקרים אחרים נדחו טענות דומות של עוררים שמשך האיחור שלהם היה בהיקף גדול יותר, של מספר חודשים או יותר (ראו למשל ערר 2539-22 **א.ד.א 23 שירותי שיווק בע"מ נ' רשות המסים**, ניתן ביום 15.12.2022; ערר 2767-22 **צ. מוססקו אדריכל ומתכנן ערים בע"מ נ' רשות המסים**, ניתן ביום 15.1.2023; ערר 2870-22 **א.ס. שחאדה לבניה בע"מ נ' רשות המסים**, ניתן ביום 18.4.2023; ערר 1352-23 **אלמר ניהול מחקרים קליניים בע"מ נ' רשות המסים**, ניתן ביום 7.6.2023).

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

20. במקרה שלפנינו ביקשה העוררת להאריך את המועד להגשת תביעה בתקופת ארוכה מאוד של למעלה משנתיים. בנסיבות כאלה, הנטל המוטל עליה על מנת להצדיק את האיחור הוא קשה ביותר. עליה להציג טעם טוב לכך שהתביעה לא הוגשה במועד הקבוע בחוק, ובנוסף, עליה להסביר מדוע לא ניתן היה להגיש את בקשת הארכת המועד קודם לכן.

21. העוררת טוענת לכך שחלה הטעייה מצד המשיבה, ושהיא נושאת באחריות לכך שעוסקים רבים לא הבינו שיכולה לצמוח להם זכאות למענק. מבחינה עקרונית, מדובר בטענה בעייתית. המשיבה פירשה את החוק כפי שראתה לנכון, וסברה שעסקים מסוגה של העוררת אינם זכאים למענק, ובהתאם לכך הפיקה הודעות בדבר היעדר זכאות.

22. במסגרת פסיקה מאוחרת יותר נקבע כי קביעה זו הייתה שגויה, וכי היה מקום לפרש את הוראות החוק בדרך אחרת. מדובר אמנם בסוגיה עקרונית שהתבררה בפסיקות הוועדה ובפסיקות בתי המשפט (ראו למשל ערר 1071-21 ק. סלאמה בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 22.6.2021; ערר 1268-21 נ. ע. הנדסה ייזמות (2001) בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 22.8.2021; עמ"נ 43404-09-21 מדינת ישראל נ' ק. סלאמה בע"מ, ניתן ביום 8.11.2022; בר"מ 1692/23 קבוצת ברקת יזמות והקמת מבנים בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 27.7.2023). בתמצית, המשיבה הציגה עמדה גורפת ולפיה כל חברה קבלנית שמבצעת פרויקט שמשך ביצעו עולה על שנה – אינה זכאית למענק. העקרונות הפרשניים שנקבעו בפסיקה היו גמישים יותר, ופסלו את השלילה הגורפת שנקטת על ידי המשיבה. הפרשנות לעניין זה משליכה על עסקים רבים, ואולם מכאן ועד הקביעה כי עמדת המשיבה עולה לכלל "הטעייה" – הדרך היא רחוקה.

23. המשיבה הציגה בפני ועדות הערר עמדה פרשנית לגיטימית, שאינה מופרכת מיסודה, ועמדה עליה בהליכים רבים. ועדות הערר סברו אמנם כי על רקע תכליות החוק, יש ליתן פרשנות שונה להוראה הרלוונטית, ואולם המשיבה עמדה על עמדתה ואף הגישה ערעורים לבתי המשפט המחוזיים. מקום שישנן מספר אפשרויות בפירוש החוק, איננו רואים פסול בעצם העובדה שהמשיבה נוקטת בפרשנות מסוימת, גם אם זו נדחתה לבסוף. העובדה שיש לפרשנות זו השלכות על עוסקים רבים, אינה מעלה או מורידה לעניין זה. איננו סבורים שניתן לכנות את החלטות המשיבה שניתנו על סמך עמדה זו כ"הטעייה", ובוודאי שלא ניתן להפליג מכאן לטענות אודות פגיעה ב"אמון הציבור".

24. העוררת נמנעה מהגשת תביעות נוספות (בניגוד לעוסקים אחרים שהגישו תביעות ועררים), ומחדל זה הוא בראש ובראשונה באחריותה. הטענה כאילו ניתן להטיל על המשיבה את המחדל של העוררת, ולטעון כאילו נימוקי הדחייה היו בגדר הטעייה, היא טענה תמוהה שספק רב אם יש ליתן לה מקום בהליכים מעין אלו. אם מאן דהוא סבור שהחלטה אינה נכונה, האחריות להגיש השגה או ערר על החלטה מוטלת עליו בלבד. יש לדחות את

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

הניסיון של העוררת להטיל אשמה נוספת על המשיבה ולצבוע את הטעות בצבעים עזים של "הטעיה", רק כדי להסיר אחריות מעצמה על מחדליה.

25. לטעמנו, טענת ההטעיה אינה יכולה לעמוד והיא אינה במקומה מהבחינה העקרונית, אולם גם אם היינו מקבלים אותה – אין הסבר לאיחור הארוך וללוח הזמנים התמוה שהעוררת ביקשה לנהל במסגרתו את ההליכים. ראשית, העוררת הסבירה כי כבר בחודש דצמבר 2020 התפרסמה חוות דעת השוללת את עמדת המשיבה. לכאורה, די בכך בכדי לפוגג את טענותיה של העוררת – כפי שהובהר לעיל המועד להגשת תביעות המענקים בתקופת הזכאות הנדונות חל ב-15.12.2020 וב-15.2.2021. גם לשיטת העוררת, לכל הפחות ניתן היה להגיש תביעה למענק ביום 15.2.2021 עבור תקופת הזכאות ספטמבר-אוקטובר 2020.

26. אולם לא כאן מסתיימים הקשיים בטיעוני העוררת. כזכור, הליך קודם של העוררת נסוב על המענק לתקופת הזכאות מאי-יוני 2020. בהליך זה, הגישה העוררת השגה כבר ביום 28.2.2021, ובה עמדה על כל טענותיה. גם לגישת העוררת, במועד זה היא כבר לא הייתה "מוטעית". שבועיים קודם לכן ניתן היה להגיש תביעה למענק, והעוררת נמנעה מכך. תמוה אפוא מדוע לא הוגשה בקשה להארכת מועד לתביעות המענק הנדונות כבר באותה עת, בד בבד עם הגשת ההשגה.

27. העוררת טענה כי מערכותיה של המשיבה היו חסומות להגשת תביעות מאוחרות, כך שלא ניתן היה להגיש בקשה מסוג זה. בכל הכבוד הראוי, אין בידינו לקבל טענה זו. בתקופה הנדונה עמדה לרשות המייצגים כתובת דואר אלקטרוני של המשיבה, במסגרתה הוגשו השגות. בתקופה זו אף העוררת עצמה הגישה השגה בגין תקופת הזכאות מאי-יוני 2020. העוררת מצאה לבסוף את הדרך להגיש בקשה להארכת מועד לצורך הגשת התביעות, ולא ברור מה מנע ממנה לעשות זאת במועד מוקדם יותר. גם אם מערכת הגשת התביעות הייתה חסומה – דלתה של המשיבה אינה חסומה מהגשת בקשות שונות בדרך זו או אחרת, ובכלל זה בקשות להארכת מועד.

28. קשה לקבל את טענת החסימה, שעה שהעוררת אף אינה טוענת שהיא ניסתה לפנות למשיבה. העוררת לא טענה שיצרה קשר עם המוקד הטלפוני או שניסתה ליצור קשר בדרך אחרת. נושא החסימה גם לא הוזכר בדיון שהתקיים בערר הקודם, בו הוסבר כי העוררת קיבלה את החלטות המשיבה מבלי לעמוד על זכותה – הא ותו לא. האפשרות להגשת בקשה להארכת מועד הוזכרה במרומז כזכות עתידית שהעוררת "שומרת לה". סביר יותר להניח שהעוררת לא העלתה על דעתה את האפשרות להגיש בקשה להארכת מועד. ככל הנראה, בזמן אמת העוררת הבינה היטב כי שגתה בכך שלא הגישה תביעות למענקים, וכי האחריות לעניין זה מוטלת עליה. טענת ההטעיה עולה על שפתיה של העוררת רק כעת, בדיעבד ובאיחור רב.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

29. העוררת השהתה את טענותיה עד לאחר מתן החלטה סופית בערר שהגישה, וטענה כאילו הגשת הבקשה במועד מוקדם יותר הייתה מסרבלת את ההליך. מדובר בטיעון מלאכותי ביותר – מענקי הקורונה כוללים ממילא הליכים נפרדים של בקשות והשגות, ורק בחלק מהמקרים ניתן לאחד בין ההליכים או להסתמך על תוצאות הליכים אחרים בכדי לייעל את הברור. הרבה לפני שלב הערר, על העוסקים מוטלת האחריות למצות את זכויותיהם ולנקוט בהליכים הקבועים בחוק, ואם לא יעשו כן – לא ניתן יהיה לקיים לדיון כלשהו בפני ועדת הערר בנוגע לזכאותם. לא מן הנמנע שהעוררת עמדה על טעותה בשלב מוקדם יותר, והייתה ערה לקושי להגיש בקשת הארכת מועד באיחור כה רב, ועם סיום הליך הערר הקודם ניסתה להיתלות בהחלטה בעניינה, משל הייתה "קולב" להניח עליו את מועד ההגשה המאוחר. מדובר באמתלה שהעוררת בחרה בדיעבד לאחוז בה, ואין מקום לקבלה.

30. נעיר כי לא ראינו לנכון לתת משקל לאיחור בהחלטת המשיבה. ראשית, ניתן להסתפק בשאלה האם ניתן להתייחס בסיטואציה הזו ל"איחור" בהחלטה – לא מדובר בהליך תביעה או השגה, שלהם נקבע בחוק מועד של 100 עד 120 ימים, אלא בהליך חריג של בקשה להארכת מועד להגשת תביעה, שמוכרע מכוח סמכותה הטבועה של המשיבה. גם אם נאמר על דרך ההיקש שיש מקום למתן מענה בתוך 120 ימים, הרי שהאיחור של המשיבה עומד על כ-90 ימים בלבד, והוא בוודאי קטן לאין ערוך בהשוואה לאיחור של העוררת. לכך יש לצרף גם את שיקולי העומס המוטל על המשיבה, שעשויים להכביד ולהקשות על מתן מענה במועד.

31. העוררת טענה כי על הוועדות לקבוע שאיחור מצד המשיבה יהווה תמיד טעם מיוחד המצדיק הארכת מועד. אמנם הערנו בעבר כי איחור מצד המשיבה עשוי להיות רלוונטי ולהצדיק גמישות מסוימת, אולם מכאן ועד הקביעה כי כל איחור של העוררת יהיה מוצדק – הדרך היא רחוקה עד מאוד. השאלה אם מתקיימים טעמים מיוחדים מצריכה בחינה של מכלול נסיבות העניין, ולא ניתן לבודד נסיבה אחת ולתת לה משקל מכריע – ללא תלות בתמונה הכוללת.

32. לא ראינו צורך להידרש בהרחבה לשיקולי השוויון שהעלו הצדדים. ככלל, השוויון בפני החוק מחייב את כל מי שמבקש להשיג ולערור על החלטות המשיבה להגיש תביעות והשגות במועד הקבוע בחוק. הארכת מועד להגשת תביעה, השגה, או ערר, היא כשלעצמה חריגה מעקרון השוויון – שאותה ניתן להצדיק אותה בנסיבות חריגות, על פי אמות המידה שנקבעו בפסיקה לעניין "טעמים מיוחדים". בעניין זה, לא מצאנו שישנם טעמים טובים המצדיקים את החריגה מהמועדים. בוודאי שלא ניתן לומר כי השוויון מחייב את המשיבה ליצור הסדר מיוחד של חריגה מהמועדים, לטובת מי שלא נקטו בהליכים כנגדה, רק מן הטעם שהעמדה עקרונית שלה נדחתה.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

33. אנו ערים לכך שהעוררת נמצאה זכאית למענק במסגרת החלטתנו בערר הקודם, ויש לה טענות טובות לגופו של עניין, ואולם אנו עסוקים במחסום הפרוצדורלי שנובע מהאיחור ולא בזכאות עצמה. בשאלה האם מתקיימים טעמים מיוחדים להארכת מועד, סיכויי ההליך הם אמנם שיקול, אך זהו רק שיקול אחד מיני רבים; גם בהנחה שזכאות העוררת למענק אינה מוטלת בספק, שיקול זה אינו יכול לעמוד בפני עצמו ולהצדיק איחור של למעלה משנתיים.

34. העוררת קיבלה את קביעת המשיבה שניתנה בשלב קודם בתקופת זכאות אחרת, ולא ראתה עניין בהגשת תביעות נוספות למענקים. בחלוף למעלה משנתיים, אין מנוס מהמסקנה שהמחסום הפרוצדורלי שנוצר אצל העוררת הוא בלתי עביר.

35. הלכה למעשה, מהטעמים שפורטו לעיל, החלטנו לדחות את הערר, ולהותיר על כנה את ההחלטה שלא לאפשר לעוררת להגיש תביעות למענקים בגין תקופות הזכאות הנדונות. שקלנו אם לפסוק הוצאות כלפי העוררת, ואולם לנוכח תוצאת הערר הקודם, שבו נמצאה העוררת זכאית למענקים, החלטנו שלא לעשות צו להוצאות בהליך זה.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 60 יום.

ניתנה היום, כ"ז טבת תשפ"ד, 08/01/2024, בהעדר הצדדים.

1811-23

צבי פרלמוטר, רו"ח
נציג ציבור

ערן עסיס, עו"ד
יו"ר הועדה